

KORRESPONDENTIEBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN DE VAKBONDEN AANGESLOTEN

bij de ' Syndikale Kommissie der Werkliedenpartij en der Onafhankelijke Vakbonden ,,

VERANTWOORDELIJKE OPSTELLER :

J. BERGMANS

VOLKSHUIS Zaal 13), Jozef-Stevensstraat, 17, Brussel

Abonnement per jaar { België : 1 frank
Buitenland : fr. 1.50

ADMINISTRATIE

Corn. MERTENS

Zaal 13, Volkshuis, Brussel

INHOUD :

De Strijd gaat voort, bl. 43. — *Verlag van den Schatbewaarder*, bl. 44. — *Taktieksbeschouwingen*, bl. 44. — *Organisatie en Strijd*, bl. 45. — *De Herinrichting der Zweedsche Vakbonden*, bl. 45. — *De Gewerkschaftskartelle*, bl. 46.

De strijd gaat voort

Na veertien dagen gevangzitting, — en, zoals wij het in ons artikel van verleden maand deden voorzien —, zijn onze kameraden Chr. Mahlman, W. Schonkeren en konsoorten, bestuurleden van den Antwerpschen Zeemansbond, op vrije voeten gesteld.

De rechters der kamer van inbeschuldigingstelling van Brussel hebben het niet aangedurfd — zooals hunne Antwerpsche kollega's — de onwettige aanhouding der leiders van den Zeemansbond te bekrachtigen. En met rede ! Niet alleen in Antwerpen, maar ook in gansch het land, en in alle mid- dens waar het laatste greintje menschelijk gevoel nog niet is uitgedoofd, is een storm van protest opgegaan, tegen dit — op bevel uit Brussel — wederrechtelijk optreden van het Antwerpsch parket.

Daarbij kwam dan nog dat, niettegenstaande de gevangzetting der leiders, de dienst van den Zeemansbond geen oogenblik is onderbroken geworden, omdat dadelijk andere kameraden de taak der onwettig opgesloten hadden overgenomen, en die met goed gevolg hadden voortgezet. Daarenboven was al dit optreden de oorzaak dat, in plaats van de werkersvereniging van een te rukken, de zeelieden zich nog nauwer om hunnen bond schaarden, en alzo de plannen der belagers hunne organisatie in duigen deden storten.

Ziende dat de openbare meening steeds meer en meer de zeelieden genegen werd, en gedreven door bovenstaande feiten, die aantoonde dat het plan om door de gevangzetting der leiders, de Zeemansbond den levensader af te snijden, totaal mislukt was, ging men tot de loslating onzer kameraden over.

Niet zoodra echter waren onze vrienden op vrije voeten, of de pershoeren — die tij-

dens de gevangzetting van Mahlman zelfs zoo verre gingen deze van oneerlijkheid te beschuldigen, iets waarvoor ze voor het gerecht zullen te verantwoorden hebben —, zetten hun werk van verdachtmaking voort, en hielden niet op de aandacht van het parket te roepen op de daden der Zeelieden. Allen zongen terug in koor over de « Roode dwinglandij aan de haven » en eenige onder hen, zooals de « XXme Siècle » bijvoorbeeld gingen zelfs zoover Schonkeren aan te klagen bij het gerecht, er bijvoegende dat eens en voor goed de roode tyrans tot onmacht moesten gedoemd, het is te zeggen : voor geruimen tijd terug in het gevang gestoken worden ! Bah !

Doch al dit huilen zal niet baten ! Ieder onbevooroordeeld mensch, tot welke opinie hij ook behooren moge, moet erkennen dat de zeeslaaf een menschonwaardig leven slijt, terwijl hij op brutale wijze bestolen wordt.

En dien toestand zal veranderen !

Nu reeds zien we de katholieke behoudsgezinde *Gazette de Liège* de verdediging nemen der zeelieden en den... Zeemansbond ! We zouden niet beter dan dit blad, den ongelukkigen toestand der zeelieden kunnen afschilderen, die van af hun aan wal treden in de netten vallen van de landhaaien die men « boardingen schippingmasters » noemt, in zooverre dat den Engelschen « Board of Trade » het noodig achtte tusschen te komen om zijne landgenooten zedelijk en stoffelijk te steunen en te beschermen in deze hel van liederlijkheid en onbeschaamde uitbuiting, die de Antwerpsche haven voor den zeeman is.

Niet zoodra heeft den zeeman het schip verlaten of de logementhouders (Boardingmasters) lokken hem naar hunne inrichtingen, alwaar zij hem verblijf, eten drinken en... lieve meisjes verschaffen, die voor elke flesch bier door den zeeman betaald, een kommissieloon ontvangen ! Daar komt hij dus niet goedkoop van af, en dan valt hij in de handen der aanwervers (Schipingmasters) aan wien den zeeman eene som van 20 franken te betalen heeft voor zijne aanmonstering, terwijl den « Boardingmaster » een percent moet aan den « Schippingmaster » op het door den zeeman verteerde geld !

De zeeslaaf die op zee zelve een echt hondenleven leidt, en niet het minste door de wet beschermd wordt, vindt bij het aan wal stappen slechts wezens die voor eenig doel hebben, hem zooveel centen mogelijk af te troggelen.

En het is tegen dit alles dat de bestuurders van den Zeemansbond hebben stelling genomen, en sedert jaar en dag hunne krachten veil hebben om die om wraak schreeuwende toestanden te doen verdwijnen. Zij hebben den moed gehad, al de — ten koste van den zeeman levende — zweetdieven om hunne schandige handelwijze aan te vallen. Zij zijn er in gelukt voor een zeker gedeelte recht te zien wedervaren aan den uitgepersten zeeman, en het zijn ook zij, die zich te weer stellen om in de toekomst die schandelijke uitbuiting van den zeeproletarier te verijdelen. En daarin ligt hunne misdaad.

En wat nu ook de prostitués der burgerschrijven, wat al middelen er door de uitbuiters aan de Antwerpsche haven ook mogen in het werk gesteld worden, om den Zeemansbond in zijne werking te dwarsboomen, en ondanks de handelingen van het klassegerecht, zullen onze vrienden onverschrokken voort marcheeren op de baan die zij zich hebben afgeteekend.

En nu zullen wij zien of de rechters die de leiders binnen korten of langen tijd zullen te beoordeelen hebben ingevolge artikel 310, het zullen aandurven onze kameraden, die ten koste van hun eigen welzijn den zeebonk tegen zijne uitstroopers verdedigen, te veroordeelen.

Zij zullen uit te maken hebben of er dan al of niet in België recht kan geschieden ! Aan hen te zeggen of ze het eens zijn met die weezinwekkende uitbuitingen aan de haven van Antwerpen, die tot schande strekken van ons land.

We zullen afwachten of zij eindelijk, in een streven naar meer rechtvaardigheid, hunne afkeuring zullen uitdrukken voor al die lage en gemeene middelen waarmede men aan de Antwerpsche haven den zeeproletarier zijn zoo zuur gewonnen loon onsteelt, terwijl hij daarbij op onmenselijke en beestige wijze behandeld wordt.

Intusschen maakt het georganiseerd proletariaat zich bereid, om daadwerkelijk ten

voordeele der vervolgde bestuurders van den Zeemansbond op te treden, om te beletten dat het klassengerecht nogmaals de gelegenheid te baat zou nemen, om diegene met kerkerstraf te treffen die het wagen durven, de bestaande onrechtvaardigheden te bestrijden, en voor hunne verdwijning te ijveren.

Uit alle hoeken van het land zal een verzet uitgaan tegen de verraderlijke en laffe handelwijze van al diegenen, welke aan de Antwerpsche haven in koor huilen tegen de leiders der zeelieden, welke niets anders doen dan meer rechtvaardigheid voor de vertrapten dezer aarde te betrachten. Al de georganiseerden van België zullen als een man opstaan om de rechters toe te roepen: Gij hebt voor plicht onze vrienden van den Zeemansbond vrij te spreken, die in niets de wettelijkheid zijn te buiten gegaan, omdat ge alsoo als menschen zult oordeelen, dat er eindelijk een einde moet komen aan die onhebbelijke en ten hemel schreiende toestanden en uitbuitingen, waaraan de zeeman is blootgesteld! Gij zult door onze kamraden vrij te spreken erkennen, dat het dank is aan de Zeemansbond en dezes leiders dat de toestand der zeelieden die eenigen tijd geleden nog erbarmelijk was, thans een weinig is verbeterd, en dat ge — evenals wij — op hen vertrouwt om den verachte en de steeds aan plundering blootstaande zeeman recht te doen geschieden!

CORN. MERTENS.

Verslag van den Schatbewaarder

Groepen welke hunne bijdrage voor 1912 aan de S. K. betaald hebben als volgt:

	Leden	Frank
Overdracht:	91,935	7.782,60
Fed. van de aanverwante vakken der Handschoennijverheid (3 ^{de} kwartaal)	—	19,20
Fed. van de Gekaarde Wol, Verviers (3 ^{de} en 4 ^{de} kwartaal)	—	192,00
Cent. der Metaalbewerders (3 ^{de} kwartaal), leden meer	2,000	880,00
Algemeene Belgische Diamantbewerdersbond, Antwerpen (3 ^{de} kwartaal)	—	33,72
Centrale der Boekbinders (3 ^{de} kwartaal), leden meer	14	15,92
Letterzetter van het Center (3 ^{de} kwartaal), leden meer	10	2,80
Totaal	93,959	8,926,24

Groepen welke hunne bijdragen aan de Herverzekingskas tegen werkstakingen en uitsluitingen betaald hebben als volgt:

	Leden	Franken
Overdracht:	73,948	70,287,32
Fed. van de aanverwante vakken der Handschoennijverheid (3 ^{de} kwartaal 1912)	—	72,00
Fed. van de Gekaarde Wol, Verviers (3 ^{de} en 4 ^{de} kwartaal 1912)	—	720,00
A. B. D. B. Antwerpen (Juni en Juli 1912)	—	84,30
Regionale Textielfederatie (Vlaanderen (2 ^{de} kwartaal 1912)	—	1,650,00
Centrale der Boekbinders (3 ^{de} kwartaal 1912), leden meer	31	163,05
Centrale der Houtbewerders (Juni 1912), leden meer	753	324,45
Letterzetter van het Center (3 ^{de} kwartaal), leden meer	10	10,50
Totaal	74,742	73,311,62

De Schatbewaarder: CORN. MERTENS
Zaal 13, Volkshuis, Brussel.

TAKTIEKSBSCHOUWINGEN

IV

In het vorig artikel (maand April) bctogden wij, volgens Spiekman, de tegenstellingen der stakingen geleid door de Moderne Vereenigden (Duitschers) en der Syndikalisten (Franschen).

Thans willen wij een en ander hieraan nog toevoegen, en de zienswijze die steller ons beoogt over den vakvereenigingsstrijd in verband met de Sociaal-Democratie.

«... De Moderne Vakbeweging acht de « revolutionaire energie » in de beteekenis van klassenbewustzijn, strijdersmoed, de gezindheid om zoo noodig zware offers te brengen in den strijd, het gevoel van trotsche eigenwaarde tegen de ondernemers en tegen de machthebbers, niet genoeg te waardeeren, ja, onmisbare eigenschappen in de arbeidersklasse, ook waar het den dagelijksohen vakvereenigingsstrijd voor lotsverbeteringen geldt. Daarom is de Sociaal-Democratische propaganda taktisch en principieel opvoedend gevoerd, voor de moderne vakbeweging van zoo onschatbare waarde, omdat zij deze eigenschappen bij de in de loonslavernij verzonken arbeiders doet ontwaken, opkweken, bloeien.

Daarom stelt zij zich *tegenover* de christelijke; *tegenover* de liberale of gematigde; *tegenover* de in burgerlijken zin, neutrale vakvereeniging, omdat deze allen den arbeiders ten slotte berusting in het kapitalisme prediken... Ook daarom staat en in Duitschland en Scandinavië en in Oostenrijk, Holland, België de moderne Vakbeweging ook in zoo innige verhouding tot de Sociaal-Democratie.

Maar zij acht *tevens daarnevens* een organisatorische en *finantieele* kracht, een sterke finantieele bondskas vooral die hier en daar arbeiders steunen kan, evenzeer in de hoogste mate onontbeerlijk; het kost ontzettende moeite, langdurigen propagandistischen arbeid, veel zelfverloochening, de arbeiders daarin op te voeden, *maar het moet*, en de resultaten doen zich voelen in grooter sukses bij werkstakingen.

Het is de eenige weg om tegen de toenemende macht der patroons-organisatie opgewassen te blijven.

Wat leert ons echter het syndikalisme?

In zijn rapport aan het Internationaal Secretariaat van vakvereenigingen schreef den toenmaligen secretaris Victor Griffuelhes, een der kwaamste propagandisten voor het syndikalisme:

« Bij ons in Frankrijk is de Vakvereeniging » eene vereeniging van vakgenooten eener stad » of streek; ze behoudt (als afdeling van een » bond) hare autonomie en bijna alle vakvereeningen houden vast aan deze zelfstandigheid. » De afdeling behoudt zelf bijna geheel de contributie. Aan het hoofdbestuur of aan de landelijke federaties van vakbonden wordt bijna » *niets* afgedragen, vandaar de voortdurende » moeilijkheden die elken vakbond heeft om zijn » financiën te regelen. De Franschen vreezen » vóór alles de discipline. Hooge contributie » vindt bij hen de heftigste bestrijding. »

Het verslag zegt verder:

« Toenmaals betaalde den 6,500 leden sterken » Franschen Metaalbewerdersbond een contributie van 10 centiemen per lid en per maand aan » de bondskas; deze vakvereeniging was de » opvatting toegedaan dat ondersteuningsfondsen » demoraliseerd werken en de zelfzucht aanwak-

» keren. Zij bouwt slechts op de solidariteit, en is » verder van meening dat de centen der arbeiders toch machteloos zijn tegenover de milioenen der ondernemers. »

Dit verslag luidt dan nog verder:

» De werklieden der voedingsnijverheid ten » getalle van 3,000 met 31 afdeelingen betalen » fr. 0.20 per lid en per maand.

» Den bond der bouwvakarbeiders fr 0.10 per » lid en per maand.

» Den bond der arbeiders in slachterijen » fr. 0.05 per lid en per maand met 3,500 leden » en 39 afdeelingen.

» Den bond der friseurs en barbiers betaalt » fr 2.00 per maand en per *afdeeling*; 23 afdeelingen met 2,000 leden en geeft een driemaandelijksch blad uit.

» Den bond der lederbewerders met 2,100 » leden en 35 afdeelingen betaalt fr. 0.15 per » lid en per maand, en geeft een maandblad uit.

» Den bond der metselaars met 3,000 leden en » 55 afdeelingen betaalt fr. 1.50 per maand en » per 50 leden. »

Destengevolge kon het ook niet anders, dan wanneer men zelf geen sterke weerstandskassen heeft, de Internationale Solidariteit ook verre ten achter blijft.

Voor den strijd in Zweden in het jaar 1909 toen daar 200,000 arbeiders een bitteren strijd werden tegenover hunne werkgevers, kwam uit Frankrijk een bedrag van 6,959.92 kronen tegen 1,030,286 kronen uit Duitschland; 434,525.71 kronen uit Denemarken; 6,198.62 kronen uit België en 50,063.33 kronen uit Oostenrijk-Hongarië.

H. S. Betoogt verder in zijne artikelen, dat niet alleen eene vergelijking der stakingen te maken is tusschen de twee stakingen van allen aard, maar hij specialiseert de groote bewegingen en dezes afloopen.

Vooreerst hebben wij de Meistaking van 1906, die was uitgebroken om den 8 uren dag te nemen

De *C. G. du Travail*, denkende in groote kracht te zijn gestegen, wilde bewijs geven dat het Syndikalisme tot groote maatschappelijke hervormingen in het belang der geheele arbeidersklasse in staat was, buiten de wetgeving om, buiten den politieken strijd om, buiten de Sociaal-Democratie om. En het had daartoe de beste kans. Het zou den 8urigen werkdag veroveren door hem te « nemen » doch eenvoudig elk individueele kracht en weerstandsvermogens in den strijd te brengen... Daarmee zou het Syndikalisme toonen, voor de naar vrijheid en ontvoogding strevende klasse een nieuwen — en welken eenvoudigen — weg naar dit doel gevonden te hebben? Men kon dan de bourgeoisie gerust in het parlement laten zitten — die vesting werd niet de moeite waard geacht in te nemen, — in de maatschappij zelf zou men den strijd voeren.

Wat was het resultaat dezer beweging?

Werktijdverkorting voor verschillende groepen, maar het meest, en het meest *blijvend*, in het bedrijf waar de organisatie juist *niet* op syndikaliseeren leest geschoeid was, namelijk bij de typografen? Den 8urigen werkdag kregen slechts enkele kleine groepen; de groote massa der stakingen van de organisaties die geen geld in kas hadden, ging verloren, ofwel leidde tot eenige verkorting van den arbeidsdag.

Van het « nemen » van den 8uren dag was in elk geval geen spraak geweest.

Dan hebben wij de groote electriciens-staking van 1907 die gewonnen werd, de tweede ging verloren.

De bouwvakstaking te Parijs in 1908 ging verloren.

De eerste poststaking van 1909, liep prachtig, maar de tweede waarbij de leiders van het Syndikalisme hun volle kracht ontplooiden op de groote meetings (het was toen nog de glorie-tijd van Pataud !) ging verloren.

De algemeene werkstaking uitgeschreven door de « Confederation » in September 1909 als protest tegen het optreden der militairen macht te Draveil-Vigneux, ging verloren. Er was geen sprake van algemeene werkstaking.

De bakkerstaking van 1909, te Parijs ging verloren, uitsluitend ten gevolge van gebrek aan geldmiddelen.

De nieuwe bouwvakstaking te Parijs in 1910 ging eveneens weer verloren.

De havenarbeiderstaking te Havre (waaruit de Durandzaak voortvloeide) ging verloren.

En de spoorwegstaking in 1910 eveneens verloren, trots de enorme geestdrift, hierbij aan den dag gelegd, verloren vooral door gebrekkige organisatie en gebrek aan geldmiddelen.

In een volgend slotartikel zullen wij de jongste en bijzonderste Duitse stakingen, en dit als tegenstelling aanhalen. H. HOLEMANS.

Organisatie en Strijd

De strijd om organisatie heeft altoos af te rekenen met de voorwaarden waarmede gezegde strijd wordt aangevangen. De voorwaarden zijn niet steeds van dezelfde aard ; zij veranderen, nemen andere vormen aan, en eischen andere strijdmiddelen, andere strijdwijzen en eene andere taktiek. In dit geval bestaat slechts een regel : eene taktiek die overeenkomt, en die zich op den toestand toepast, teneinde den strijd met goed gevolg te kunnen voeren.

Dit is geheel toepasselijk op de vakvereniging. Deze laatste had vroeger bijzonderlijk den aanne-mer als vijand.

De weerstand van dezen laatsten was in verhouding klein, hetgeen voortkwam uit het feit dat hij afgezonderd stond.

De ondernemer welke in zijne uitbating eene werkstaking ziet uitbreken, wordt overstelpt door de hem omringende zorgen. Hij ziet zijne klanten door de mededingers weggapen ; de schade aan werktuigen en materiaal veroorzaakt is belangrijk, de beste werklieden gaan heen, en de betaling der intresten van het kapitaal, alsook de verschillende financieele kwijtingen gaat moeilijk. De staking kan noodlottig worden voor den ondernemer die slechts een klein kapitaal bezit ; zij kan hem tot den ondergang leiden.

Al deze factoren zijn voordeelig aan de werkstaking. Met slechts eenvoudige middelen kan men groote verbeteringen bekomen, die in het oog springen, wanneer de werkvoorwaarden nog niet geregeld zijn geweest.

De vroegere bijvallen, bekomen bij werkhuisstakingen, hebben eene zekere onbezorgdheid in de werkersbeweging gebracht; men heeft gedacht alle strijden te kunnen ondernemen, zonder

welke studie ook, zonder bijzondere voorbereidingen, zonder zich te overtuigen van de weerstandskracht van zijn eigen toestand.

Op deze wijze verklaarde zich de werkersbeweging voorheen. hetgeen ons de reden aanwijst waarom in menige streek de strijd mislukte.

De verbeteringen door den Vakbond bekomen eischen van den werkman een nieuwe weerstand, want de ondernemers van hunnen kant zullen ook hunne weerstandskracht verhoogen tegenover de werkerseischen.

In dezen algemeenen toestand toont de meening tusschen de werklieden niet veel vertrouwen ; zeer dikwijls heerscht in hunne rangen een geest van gelatenheid, denkende dat niets baten zal, en dat het best is zich in het geheel niet met de organisatie in te laten. Tot wat dient het hooge bijdragen te betalen, zich groote opofferingen te getroosten, de solidariteit te beoefenen, indien elken bijval van den vakbond door de werking van den kapitalist vernietigd wordt ?

Die betreuenswaardige meening laat zich verstaan, en onderzoekt men langst den meest klaren kant, dan bemerkt men dat zij de miskenning van den waren toestand uitdrukt. Zij verklaart het gebrek aan opheldering en uitlegging aangaande de economische en maatschappelijke gemeenschap, en doet eens te meer het gebrek aan de noodige klaarzienigheid uitschijnen. Dit gebrek kan slechts verholpen worden, door de beweegredenen te onderzoeken. De toestand vereischt opgeklaard te worden ; eenmaal dit gedaan, kan de werkman zich gemakkelijk overtuigen van den rol die de verschillende vakgroepen te vervullen hebben.

Men vergeet zoo dikwerf de volgende vraag te stellen : Wat zou de toestand van de werkende klasse zijn, indien er heden geen enkele werkersorganisatie zou bestaan ; indien er slechts onverschilligheid tusschen de werkers zou heerschen, en dat de strijden onderbroken waren ? Zou dan het lot van den werkman beter zijn ? Meent ge dat de patroons menschelijker zouden handelen ? Neen, de geschiedenis geeft ons daar de bewijzen van ; slaan wij slechts een oogslag op het eerste tijdperk der nijverheidsontwikkeling, dat zich deed kenmerken door zijn gebrek aan werkersorganisatie : onmenschelijk lange werkdagen, hongerloonen die in het geheel niet voldeden aan de economische noodwendigheden, geen enkelen schijn van werkersbescherming. Ziedaar de toestand van den arbeider indien er geene organisatie of werkersvereniging bestond. De proletariër heeft de ondervinding opgedaan, en heeft zich op de hoogte gesteld van het doel der kapitalisten.

Indien men zich de huidige ontwikkeling voorstelt, en er zich een gedacht van geeft dat onze kennis een zwak beeld is van hetgeen de toekomst ons voorbereidt, dan zal men de belangrijkheid begrijpen der werkersverenigingen, die ons de sterkste krisissen doen te boven komen. Het zou dus vanwege den arbeider van eene volslagene zinneloosheid getuigen, indien hij er moest aandenken zich zelf door de tijden heen in zijne algeheelheid te vrijwaren tegen het ondernemersdom, daar waar de weerstand der kapitalisten zich van dag tot dag versterkt.

Indien de werkende klas niet wil afdalen tot den graad van volslagen onderwerping en zij niet in het niet wil zinken, blijft er haar slechts een weg, en die is : ORGANISATIE EN STRIJD.

ROB. GRIMM.

De Herinrichting der Zweedsche Vakbonden

De Zweedsche syndikale beweging bevindt zich, sedert 1909, in een echt moeilijke toestand. In de eerste plaats gaat ze gebukt onder de crisis, en lijdt ze nog aan de gevolgen der algemeene werkstaking en de uitsluiting.

Deze kampen hebben een verlies van ongeveer 100,000 leden veroorzaakt.

In 1907 waren de beroepsverenigingen, dank zij de bloeiende nijverheidstoestand, er in gelukt 186,226 leden te organiseeren. Deze vooruitgang overtrof alle hoop, want twee jaar vroeger waren er slechts 86,635 leden. Binst de tijd van twee jaren was er dus eene winst van 100,000 leden. Dat dit leger, in zoo korte spanne tijds aangevoren, nog niet bij machte was om zulke zware crisis te dragen, dit is gemakkelijk te begrijpen. Reeds in 1908 was er een achteruitgang vast te stellen die het ledental op 162,391 bracht. Het waren de eerste uitwerkselen der crisis die er de oorzaak van waren.

Toen dan in 1909 de algemeene werkstaking losbrak, in antwoord op de groote, door de patroonssyndikaten verklaarde uitsluitingen, beantwoordde eene ongehoopte groote massa den oproep: Ongeveer 300,000 arbeiders verlieten het werk, en het is enkel na weken strijd, gedwongen door den honger, dat een groot aantal werklieden besloot den arbeid te hernemen. Ook toen, na vier weken strijd, het stakerskomitee het grootste aantal der stakers aanried den arbeid te hernemen, ondervond het geen enkel verzet. Het bestuurskomitee had overigens geen anderen uitweg te kiezen, wilde het zich niet aan eene volledige nederlaag blootstellen.

De geldelijke hulp ontbrak ten andere voor het grootste getal der stakers. De onvereenigden hernamen plotseling het werk, en de strijd dreigde gansch ten nadeele te keeren. Eerst door de bewust voorgenomen « splitsing » van den strijd gelukte men er in het door de patroons beoogde doel tegen te werken. De Hoedenmakers en eenige andere onontbeerlijke vakken werden aangemaand den strijd voort te zetten, daar deze met de internationale hulp genoegzaam ondersteund wierden, en het alzo nog lang konden uithouden.

Toen de arbeidgeversvereniging haar doel niet bereiken kon, begon ze eene bekrompen wraakpolitiek. De arbeiders werden uit de — aan de fabrikanten toevoerende — woningen verdreven, en als hij zijn organisatie-lidmaatschap niet prijs gaf, vond hij in het gansche land geen arbeid meer. Daarbij kwam de economische crisis, die het de vakbonden zoo moeilijk maakte om de naweën van den strijd te voorkomen. Ingevolge de vervolgingen der patroons, zijn met tienduizendtallen van de besten der vakverenigingsleden gedwongen geweest uit te wijken, terwijl de crisis er vele andere tam en gedwee maakte. Onder deze verhoudingen is het ledental voortdurend gedaald, zoodat het op het einde van 1911 ongeveer 81,000 bedroeg.

Van zuiver vakverenigingsstandpunt beschouwd is die afname op zich zelf minder betekenisvol dan eene andere verschijning die zich na den grooten strijd voordeed. Dat de vakbonden in tijd van crisis leden verliezen is niets buitengewoon ; zij plegen steeds grooter te zijn, naarmate hoe snel de voorgaande toename gebeurde.

Als de Zweedsche vakbonden in twee jaren hun ledental verdubbelden, dan is het natuurlijk begrijpelijk, dat die nieuw gewonnen massa niet in dezen korten tijd bewuste vakverenigingsmannen worden konden. Daarbij kwam dan nog, dat de opvoedingsmiddelen, waaronder in eerste plaats de vakpers, in Zweden waarlijk te wenschen lieten.

Bij deze economische crisis kwam zich het einde van een reuzenkamp voegen, die voor de groote massa der werkers eene neerlaag was, hetgeen begrijpelijk maakt dat deze massa's aan de brutaliteit der ondernemers geen weerstand konden bieden. Zij gingen in de allereerste plaats voor de vakverenigingen verloren. De betere nijverheidstoestand zou ongetwijfeld aan den stilstand een einde stellen. Meerdere organisatiën berichten voor het loopende jaar een nieuwen vooruitgang.

Wanneer alzoo die ledenvermindering te boven kan worden gekomen, zoo schijnt ons de innerlijke organisatorische toestand der Zweedsche vakbonden na den grooten kamp, toch weinig gunstig. In de eerste plaats werd eene levendige revolutionair syndikalistische propaganda op touw gezet. Reeds in 1910 werd, van anarchistische zijde, eene syndikalistische « Centraalorganisatie der Zweedsche arbeiders » in het leven geroepen. Zij zou samengesteld worden uit gemeenzame lokale vereenigingen, waar de arbeiders zonder onderscheid van beroep zouden deel van maken. Directie aktie of staak maar-raak, sabotage, algemeene werkstaking, anti-militarisme en hoe die goede dingen ook heeten mogen, waren de grondslag der propaganda.

Alleenlijk zijn tot nu toe de organisatorische gevolgen van deze arbeidersverdeeling uitgebleven. Zij hebben ruim 1000 betalende leden in het gansche land kunnen te zamen brengen, alhoewel het getal anarchisten veel grooter is. Daarin ligt alzoo niet hun welslagen, doch wel in de verspreiding van verwarring, mistrouwen en moedeloosheid in de reien der arbeiders.

In het jaarverslag van 1911 schrijft de S. K. een deel der ledenvermindering rechtstreeks toe aan de syndikalistische propaganda. Geen wonder dus dat deze propaganda zelfs lieden in verwarring heeft gebracht die zich nog tot de sociaal democratie rekenen. De redaktie van het orgaan der Sociaal-demokratische jongelingsbond of Jonge Wachten, heeft zelfs de opnamen voorgestaan van discussieartikelen, die gedeeltelijk revolutionair syndikalistische holklinkende zinnen bevatten, en gedeeltelijk met dien geest doortrokken waren. Wanneer dat bij de jeugd ongestraft gebeuren mag, dan is de terugwerking op de onverschillige massa's zeer begrijpelijk.

In de vakbonden zelf is de vraag van herinrichting gedurende de laatste 2 1/2 jaren niet tot rust gekomen. Het kongres van 1909 had reeds voorstellen diens aangaande te bespreken. Het droeg die voorstellen over op eene kommissie die gelast werd, om samen met de Syndikale Kommissie de zaak te onderzoeken, om aan het drijjaarlijksch kongres bepaalde voorstellen te onderwerpen. Die kommissie heeft thans hare werkzaamheden geëindigd, maar is er niet ingelukt een ontwerp voor te brengen dat de algemeene instemming heeft kunnen bekomen; de twee strekkingen zijn sinds het laatste kongres nog meer van elkaar gescheiden.

Om de grondslagen tot verstandhouding te vinden die als basis zouden kunnen dienen voor verdere bespreking, heeft de kommissie besloten een onderzoek te doen over de syndikale beweging in Zweden, Noorwegen, Denemarken, Engeland, Frankrijk en Duitschland. De uitslagen van dit onderzoek zijn over drie maanden in drie boekdeelen verschenen.

(Wordt voortgezet.)

Lijst der groepen welke de verhooging van bijdrage aan de S. K. voor het jaar 1911, zijnde 3 centiemen per lid, tot heden nog niet betaald hebben.

Dokwerkersbond, Gent . . .	voor 450 leden
Dokwerkersbond Roeselare . . .	» 54 »
Gemengde Vakvereniging, Gent. . .	» 500 »
Leder- en Velbewerker, Brussel. . .	» 45 »
Mijnwerkers van het Center. . .	» 450 »
Voedingsfederatie van België . . .	» 200 »
Vrachtvoerdersbond, Brussel . . .	» 120 »

De « Gewerkschaftskartelle » (Plaatselijke Federatiën van Vakbonden in Duitschland, in het jaar 1911.)

De elfde jaarstatistiek der plaatselijke federatiën van vakbonden, opgemaakt door de « Generalkommission der Gewerkschaften Deutschlands » (Duitsche Syndikale Kommissie) stelt eens te meer de ononderbroken ontwikkeling vast, van het Duitsche syndikalisme.

Het getal der bestaande federatiën (kartels) was op het einde van 1911 wel 707, tegen 684 op het einde van 1910, of eene vermeerdering van drij-en-twintig.

Van de 707 hebben 691 of 97.74 p. h. den door de S. K. gezonden vragenlijst beantwoord, tegen 651, of 95.91 p. h. in 1910 en 619 of 94.65 p. h. in 1909. Deze 691 kartels groepeerden 9,261 syndikaten met 2,160,728 leden (1910 : 8,883 met 1,892,953.)

Indien men er de plaatselijke vereenigingen der Hirsch-Dunkersche en der kristene lokale kartels, waarover de S. K. insgelijks inlichtingen geeft (1), bijvoegt, dan kan men de volgende tabel opmaken der verschillende plaatselijke vereenigingen in Duitschland :

	Getal Stedel. Federatiën van Vakbonden	Getal der aan de Sted. Fed. toevoegende syndikaten	Getal leden
Vrije Vakbonden	691	9,261	2,160 728
Hirsch-Dunkersche	173	534	—
Kristene groepen	171	644	—

De volgende inlichtingen betreffen de 691 « kartels » der vrije vakbonden.

Het getal der aan de stedelijke federatiën toe behorende vakbonden, dat in 1901, — datum van de eerste statistiek der stedelijke fed. — 3,995 bedroeg met 481,718 leden, is in 1911 tot 9,261 gestegen met 2,160,728 leden, dus meer dan het dubbel, terwijl het ledental bijna vervijfvoudigd is. Van deze 9,261 syndikaten zijn er 9,223 bonden, 2,153,021 leden groepeerende, bij de « General Kommissie » aangesloten (8.852 en 1,884,774 in 1910). Nog 310 syndikaten, afdelingen van bij de « G. K. » aangesloten centralen blijven nog buiten de stedelijke federatiën (396 in 1907, 330 in 1909 en 309 in 1910.)

Onder oogpunt van belangrijkheid verdeelen de plaatselijke federatiën zich als volgt: 110 groepeeren van 2 tot 5 syndikaten; 245 van 6 tot 10; 133 van 11 tot 15; 71 van 16 tot 20; 82 van 21 tot 30; 35 van 31 tot 40; 13 van 41 tot 50 en 3 van meer dan 50. Slechts het getal syndikaten in aanmerking nemende, is bijzonder het getal kleine syndikaten in 1911 vermeerderd. Daarentegen is de verhooging van ledental zeer belangrijk in de bijzonderste groote syndikaten. Ziehier overigens, onder oogpunt van ledental der aangesloten syndikaten, hoe deze laatste zich verdeelen: 21 tellen 100 leden en minder; 64 van 101 tot 200; 169 van 201 tot 500; 150 van 501 tot 1000; 149 van 1.001 tot 2,500; 75 van 2,501 tot 5,000; 28 van 5,001 tot 10,000; 21 van 10,001 tot 25,000 en 14 van meer dan 25.000 leden.

De statistiek geeft voor de eerste maal de verdeling der « Kartels » per staat en per streek. Pruisen telt alleen 335 « Kartels » (met 4,501 syndikaten en 1,064,379 leden); Saxon 83 (1,216 en 346,279); Beieren 72 (973 en 229,426); Wurtemberg 33 (403 en 84,150); Hamburg 4 (98 en 135,231); Bremen 4 (112 en 46,639);

(1) Deze statistiek is niet gansch volledig, daar slechts de groepen zijn opgenomen van steden, alwaar vrije « Gewerkschaftskartelle » bestaan.

Groot-Hertogdom Baden 30 (370 en 49,054) en het Hertogdom Hesse 32 (met 304 syndikaten en 37,270 leden).

Benevens de propaganda en de syndikale organisatie houden de « Kartels » zich bezig met de opvoeding der werklieden, dezer rechterlijken bijstand, en de inrichting van bureelen van inlichtingen, 547 hebben eene gemeenschappelijke bibliotheek en daarenboven hebben 87 eene leeszaal.

Drij onder hen hebben een centraal plaatsingbureel; 67 hebben een volkshuis dat ofwel hen toebehoort, ofwel door hen gehuurd wordt; 31 hebben een centraal vreemdelingen verblijf, en 322 hebben eene afspanning of logement onder hun toezicht geplaatst.

In 1911 hadden 135 « kartels » eene kommissie ingesteld, die gelast was aan de arbeidstoezichters de klachten der werklieden over te maken; 46 hadden eene kommissie die voor taak hadden zich te verzetten tegen het voeden en huisvesten der werklieden bij de patroons; 82 onder hen hadden vrouwelijke afgevaardigden in hun midden, en 235 bezaten eene kommissie voor het verdedigen der werkmanswoningen.

In 1911 hebben 130 « kartels » een onderzoek gedaan: 6 liepen over de loons- en werkvoorwaarden in de streek; 42 over de optelling der werkeloosheid, en 99 hadden een verschillend doel.

Niet min dan 362 hadden eene opvoedingskommissie opgericht, en 346 eene jeugdkommissie.

De « kartels » hebben 2,324 algemeene vergaderingen georganiseerd, en 1,107 beroepsvergaderingen; 41 hadden hen als eigendom toebehoorende vergaderzalen.

Zij hebben in 102 plaatsen werkerssekretariaten ingericht, en in 203 andere plaatsen bureelen van rechtskundige inlichtingen.

Er zijn 686 « kartels » die de wijze hebben doen kennen waarop ze zich de noodige middelen verschaffen om onderstand te verleen in geval van staking of uitsluiting: 36 verleen eene toelage uit hunne eigene kas; 304 organiseren ten dien einde omhalingen, en 346 gaan op eene andere wijze te werk.

Er zijn 685 « kartels » die als inkomsten eene bijdrage hebben per aangesloten lid; 6 ontvangen een percent op de door de syndikaten ontvangen bijdragen, hetzij een percent op de totale ontvangsten, ofwel eene vaste som.

In 72 « kartels » is de bijdrage ten hoogste 20 pfenning; in 217 gaat ze van 21 tot 40 pf.; in 266 van 41 pf. tot 1 mark; in 122 tusschen 1 en 2 mark en in 8 is ze hooger dan 2 mark.

De totale ontvangsten van 675 « kartels » waren in 1911 tot 1,797,248 mark gestegen, waarvan 946,089 door de bijdragen waren opgebracht.

De uitgaven dezer zelfde « kartels » bereikten de som van 1,600,435 mark, en verdeelen zich als volgt :

	Mark.
Propaganda	105,928
Kiezing van afgevaardigden.	28,342
Statistieken en onderzoeken	6,264
Plaatsingbureelen, logement	38,770
Volkshuizen en vereenigingzalen	152,339
Inlichtingen, werkerssekretariaten	289,703
Bibliotheeken, leeszaalen.	93,160
Beheer	208,438
Stakingen	309,046
Verschillende	379,024

Het inkas was op het einde van het jaar 1911 tot 825,552 mark gestegen.

(Bulletin de l'Office du Travail, Frankrijk.)